

miske Forhold. Dette med Hensyn til Straffebestemmelserne.

Den anden Hovedindvending, jeg har mod det foreliggende Forslag, er Indretningen af den store Statsanstalt. Ligesom det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) udviklede ved anden Behandling, er jeg ogsaa en bestemt Modstander af den store Sammenhobning af drikfældige Personer paa en enkelt Anstalt. Det er min Overbevisning, at vilde man spørge dem, der hidtil paa de private Anstalter have gjort et stort og fortjenstfuldt Arbejde for at redde drikfældige Mennesker, ville de hævde Nødvendigheden af at gaa til smaa Anstalter. Drikfældighed er jo ikke mindst en rent sjælelig Sygdom, der kræver en stadig personlig Paavirkning, kræver Folk, der kunne sætte hele deres Person ind i Arbejdet, Mennesker med stor levende Interesse for Sagen, med Kærlighed til deres Medmennesker, særlig til disse til Drik forfaldne ulykkelige Personer. Men denne personlige Paavirkning vil drukne paa en saadan stor Anstalt. I Udvalgsbetænkningen i Fjor oplyses det efter Meddelelse fra Ministeriet, at en enkelt Anstalt til 200 Mænd og 50 Kvinder vil koste 900,000, medens 2 særskilte Anstalter for 200 Mænd og 50 Kvinder efter Pavillon-systemet ville koste 1 Million, altsaa kun 100,000 Kr. mere. Det undrer mig, at Udvalget da ikke har foreslaaet 2 Anstalter, selv om ogsaa de efter min Mening vilde være for store (Afbrydelse af Hege-lund-Lange). Ja, det er rigtigt, at Drifts-omkostningerne vilde blive større, men det er nødvendigt, hvis man skal faa noget ud af Arbejdet for disse Mennesker. Men hvis Rigsdagen vedtager Loven paa den Maade, at der fremtidig kan disponeres over 900,000 Kr. til en saadan stor Anstalt, saa vil jeg spørge: vil der ikke for disse Penge kunne faas meget mere? En Anstalt f. Eks. til 100,000 Kr. vil blive et ret antageligt, godt Hjem, hvor Arbejdet kan gøres med Held, medens det vil blive overordentlig vanskeligt paa en saadan stor Anstalt.

Ligeledes burde vi have en Anstalt for fuldstændig uheldredelige Mennesker. Forholdet er nu paa de private Sanatorier rundt omkring i Landet det, at en Trediedel helbredes, en Trediedel opnaar Bedring, medens den sidste Trediedel gaar fuldstændig under. I Stedet for nu at indrette mange Anstalter og særlig bygge en Anstalt for fuldstændig uheldredeligt drikfældige henviser man til den for hele Landet fælles Tvangsarbejdsanstalt, der en

Gang skal bygges, en Anstalt, hvor ogsaa Tugthusfanger skulle kunne anbringes. Paa denne Tvangsarbejdsanstalt kunne ifølge Loven alle Slags drikfældige Mennesker blandes paa en efter min Mening i allerhøjeste Grad inhuman Maade. Der staar bl. a. i Loven, at som Disciplinarmiddel paa Statens Helbredelsesanstalt har man bl. a. Lov til at benytte Overflytning derfra til Tvangsarbejdsanstalten, altsaa til Tugthusfangerens Kreds. En saadan Bestemmelse forekommer mig ganske utilbørlig, og de Herrer, der i Udvalget have arbejdet med dette Lovforslag, have neppe tilstrækkelig gennemtænkt, hvorledes hele denne Ophobning, hele denne Re'lighed, som man her foreslaar, vil komme til at tage sig ud i Virkeligheden, og hvorledes den vil blive bedømt af Befolkningen, af Venner, Slægtninge og paarørende af de syge Mennesker, som man her vil sammenblende med almindelige Forbrydere, med Folk, som maaske ere faldne paa Grund af Drikfældighed, men som kunne have begaaet forfærdelige Forbrydelser, og hvem man nu vil sætte andre Mennesker i Selskab med. Jeg er ikke i Stand til at kunne stemme for en Lov, der indeholder en saadan Bestemmelse.

Sluttelig skal jeg kun bemærke, at jeg finder det uheldigt, naar det i § 7 hedder, at Statsanstalten skal bestyres af en Læge. Det er meget muligt, at man kan finde en Læge, der forbinder saadanne menneskelige og psykologiske Egenskaber med sine lægevidenskabelige, at han kan blive en udmærket passende Forstander for et saadant Sanatorium. Men jeg kunde ogsaa meget vel tænke mig, at der var en anden, som, selv om han ikke var lægeuddannet, dog vilde være en bedre kvalificeret Bestyrer af denne Anstalt. I det hele taget vilde det vist — dette vil jeg gerne sige til den højtærede Justitsminister — være heldigt, om hele denne Sag ikke i alt for høj Grad kom i Hænderne paa Embedsmænd og videnskabelige Dogmatikere. Indenfor Ledelsen af de 10 Alkoholist-sanatorier, der nu findes rundt omkring i Landet, er der efterhaanden fremstaaet saa dygtige og erfarne Mænd — jeg kender adskillige af dem —, at man virkelig ogsaa bør se sig lidt om i deres Kreds for at høste Raad og Vejledning og hverve mulige Medhjælpere for Staten til Arbejdet paa at føre hele denne store Gerning ud i Praksis.

Jeg mener altsaa, at Grundlaget for det foreliggende Lovforslag i alt væsentligt bør ændres, men det vilde være umu-